

POEZII

Rodica Cernea

trezire

M-a trezit gându-ți,
care-mi dă târcoale,
mireasmă de cer înverzit
între labirinturi
meșteșugite de înșelătoarea
minte,
care nu se vrea decât sus,
cât mai sus,
pusă pe un piedestal
de gânduri nerostite!
Văzduh limpede
care-mi scaldă noianul de vise,
respirație
a unei dimineți înfiorată
doar de sărutu-ți verde,
adevăr
sperat și crezut de materiala-mi credință.
Suflare temătoare de miere aurită,
freamătă în mângâierea unei gene lungi,
tăcută mireasmă solară.
Nopti de nesomn și credință,
curg limpede apă,
așteptând ca degete lungi, blânde,
să-mi întregească plăcerea,
pâlpâire palidă,
sub dorințe care-mi urcă încet
în sângele înrobit de așteptare.
lureș triumfal,
apoteotic în curgerea-i lină,
mai slobod ca un dop de șampanie,
îmi smulge un țipăt,
stând ghemuit
în așteptarea trezirii.
Doar eu pot vedea ninsorile
din trezirea stelei,

care-mi bate discretă în geam.

- Tezește-te,

trezește-te!

- Este doar un vis?

Mâna lui Aether

îmi conturează povestea

într-o nesfârșită respirație!

Cerul a oboșit deasupra mea,

mă privește printre gene,

continuând să curgă pe lângă mine,

luându-mi dorința sub braț!

Cuminte,

m-am culcat la loc,

lăsându-mi sânii prizonieri

în palma timpului.

gelozie

Pe noaptea
care mi te-a prins
sărutându-te la întâmplare,
încleștându-și genele,
ca pe niște dinți
înfricoșăți că te-ar putea devora.
Stele rânjesc
sumbre paiate,
scăpate arar
de sub pleoapa-ți închisă,
ghemuită,
așteptând să dezlegi
gologanul,
din colț de năframă.
Cu orgiile lui vântul
urlând pe boltă vâlvătăi de iad,
vrea să fii doar a lui.
Dar tu,
tu ești al meu,
știi prea bine!
Nu te voi lăsa cerului,
nici nopții,
ori ploii!
Pe ochiul tău albastru
tremurând de dorință
pecete-ți pun un sărut,
jucăuș și plin de curaj,
ca un gălgâit de vin,
curgând la-ntâmplare.
Îți tremură în frunze râsul,
recules mai apoi
sub zvâcnet de cetini.
Ai fost iarnă cândva,
te-am îngropat în alb de iriși,
ascultând delirul flașnetei
care crește
pierdut pe sub streșini.
Peninsule smulse
din somnul dorință,
dănțuiește peste curcubeie întinse sub ape,
în care arar câte o corabie

mai cade pe gânduri.
Ești al meu,
când luceafărul îți plânge-n ureche
apoi, căit de nesupunere,
îmi pui pe sâni perle pereche.
Mă risipesc
și mă adun,
tăcută-n scorbura-ți de umăr.
E fără de noian al meu cuvânt,
prea cast
să mi-l poți smulge?
Ori îl vei rupe-n mii bucăți
pe portativ de clavecin să-l pui,
în cânt amar de nuferi.
Al meu rămâi,
mocnind de patimă și-avânt,
când stelele privesc adânc în jos,
tăcute de durere.

